

Chương 3

Lệnh Mạn Vẫn Còn nhớ Lần Đầu Tiên Mình Bị Gọi Dì Đó Là Khi Mười Lăm Tuổi

Lúc Lệnh Mạn tắm xong ra ngoài thì thấy chuông điện thoại reo vang, là dì nhỏ gọi tới.

Cô vội vàng lau khô tay, chạy ra nghe điện thoại.

“Đang làm cái gì vậy, sao gọi đũa nào cũng không thấy nghe điện thoại.”
Dì nhỏ ở đầu dây bên kia bắt mẫn.

Lệnh Mạn hỏi: “Có chuyện gì vậy dì?”

“San San có ở cạnh cháu không? Bảo nó nghe điện thoại đi.”

Lệnh Mạn nghĩ ngợi: “Bọn cháu vừa ra ngoài về, chắc là em ấy đang tắm, dì chờ một chút, để cháu lên lầu tìm em ấy.”

Cô không dám nói là bọn họ đến quán bar, cho dì nhỏ đỡ nói dông dài.

Lệnh Mạn cầm điện thoại chạy lên lầu hai, gõ cửa phòng Lư Bội San.

Quả nhiên lúc này Lư Bội San đi tắm, bây giờ đang ngồi sấy tóc.

Trùng hợp là... nữ sinh nói chuyện riêng với Lý Trác Vân hỏi tới cũng ở trong phòng.

Lệnh Mạn đưa điện thoại cho cô ấy: “Mẹ em tìm em.”

Lư Bội San tắt máy sấy, nghiêm túc nghe điện thoại.

Chờ cô ấy nói chuyện xong, Lệnh Mạn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lư Bội San nói: “Bà ngoại bị ngã, giờ chỉ nằm trên giường không xuống được, mẹ em bảo em sớm về thăm bà.”

Lệnh Mạn nhíu mày: “Có nghiêm trọng không?”

“Chắc là không có chuyện gì lớn đâu, nếu như chị rảnh thì cũng đến thành phố A thăm bà một chút đi.”

“Được.” Lệnh Mạn gật đầu.

Lư Bội San quay đầu nhìn về cô gái kia: “Mộng Nhi, cậu vừa mới nói tìm mình có chuyện gì vậy?”

Cô gái tên Mộng Nhi đó nhìn Lệnh Mạn một cái, muốn nói rồi lại thôi.

Lư Bội San hiểu ý, nói: “Không sao đâu, chị mình không phải người ngoài.”

Mộng Nhi suy nghĩ rất lâu, mãi sau mới chậm chạp mở miệng: “Cậu với Lý Trác Vân sắp phải học khác trường đại học rồi, thực sự không định nhân cơ hội này tỏ tình với cậu ấy sao?”

Lư Bội San gãi gãi đầu: “Mình cũng không biết nữa... Cậu thấy thế nào?”

“Mình thấy bây giờ phải tranh thủ nhân cơ hội, sau này các cậu mỗi người một nơi, muốn gặp mặt càng khó hơn.”

“Nhưng... Mình cảm thấy Lý Trác Vân sẽ không thích mình...”

“Không thử làm sao biết?”

“Qua cách cậu ấy đối xử với mình hàng ngày là biết mà...”

“Đấy cũng chưa hẳn, có lẽ là cậu ấy cố tình che giấu thì sao, riêng cá nhân mình thì thấy cậu ấy rất có cảm tình với cậu.”

“A, thật không?”

Lệnh Mạn nghe xong thì oán thăm.

Chậc chậc chậc, biết rõ người ta sẽ bị từ chối vậy mà còn giật dây xúi người ta đi tỏ tình, lòng dạ của nữ sinh trung học bây giờ thật xấu xa.

Chờ sau khi cô ta đi, Lệnh Mạn do dự không biết có nên đem chuyện nghe được ở quán bar kể cho em họ hay không.

Suy đi nghĩ lại cuối cùng lại thấy hay là bỏ đi, chuyện bạn bè của bọn nhỏ tốt nhất là mình không nên xen vào quá nhiều.

Lệnh Mạn thay quần áo xong thì xuống lầu một thay ca, để cho Tiểu Tinh đi nghỉ ngơi một chút.

Cô ngồi học từ mới một hồi, lại thấy bạn bè của Lư Bội San tùm năm tùm ba lục tục đi xuống.

Lệnh Mạn hỏi: “Muộn thế này rồi các em còn đi đâu?”

Giọng vịt đực nói: “Không đi đâu cả, bọn em xuống lầu khai trận, he he he.”

Nói xong, cả đám người giờ điện thoại ra lắc lắc.

Đúng là một lũ thanh niên nghiện game.

Lư Bội San chạy tới chỗ Lệnh Mạn, ôm cánh tay cô nũng nịu: “Chị Mạn à, chị có cảm thấy thiếu cái gì không?”

Lệnh Mạn không hiểu lắm: “Bị mất cái gì sao?”

“Bạn bè cùng chơi game, cười đùa, nói chuyện còn thiếu đồ ăn vặt với bia nha!”

“...” Lệnh Mạn bắt đầu cười một tiếng, nói: “Được, các em muốn ăn gì thì cứ ăn đi, chị sẽ thanh toán.”

Lư Bội San vui mừng nhảy cẫng lên: “Hoan hô! Chị Mạn là tốt nhất!”

Chỉ một lát sau, nhân vật chủ chốt trong đội ngũ Lý Trác Vân cũng xuống.

Lư Bội San hào hứng nghênh đón: “Lý Trác Vân cậu muốn ăn cái gì? Chị tôi mời khách!”

Lý Trác Vân bỏ qua đề tài này, cúi đầu xuống nhìn cô ấy: “Tối nay so tài cậu đừng dùng Gia Cát Lượng nữa, đổi qua dùng xe tăng đi.”

“Hả? Tại sao vậy?”

“Có người khác làm quân sư rồi.”

Cho rằng đây là chiến thuật mới của Lý Trác Vân, Lư Bội San không nghi ngờ gì mà đáp ứng anh: “Ừ, được!”

Lý Trác Vân nhìn cô cảnh cáo: “Còn dám đánh 0-16 thì tôi sẽ đá cậu ra khỏi đội.”

Mọi người rồi rít mở to mắt: “Không phải chứ Lư Bội San, cậu đánh 0-16 sao?”

Lệnh Mạn: Cái đó, các em cứ trò chuyện đi, chị đi trước...

Hoạt động giải trí đêm khuya bắt đầu.

Bên trái là một nhóm người ngồi chơi game.

Bên phải là một người học từ mới.

Có lẽ là do bên cạnh có một đoàn người liên tục phát ra tiếng ồn, hôm nay Lệnh Mạn không tập trung lắm, ngồi học nửa tiếng cũng không thuộc được mấy từ.

Cô khẽ lẩm nhẩm: “Bối cảnh... background... b. a. c. k. g. r. o. u. n. d.”

“Hành lý... baggage... b. a. g. g. a. g. e.”

“Tầng hầm... tầng hầm... ách... ừ...”

Quên rồi.

“Basement.”

Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói lười biếng.

Lệnh Mạn sợ hét hồn, ngẩng đầu lên.

Lý Trác Vân đứng ở đối diện, ánh mắt coi thường.

Anh đọc lên từng chữ: “B. a. s. e. m. e. n. t.”

“Sao cô vẫn đàn như vậy.” Anh khinh thường đánh giá cô.

Lệnh Mạn lập tức bối rối.

Lý Trác Vân đến đây lúc nào? Đứng bao lâu rồi?

Cô tránh cậu ta như vậy sao cậu ta lại tìm tới cửa...

Sau một khoảng thời gian cố gắng trấn định lại, Lệnh Mạn nở một nụ cười hơi lúng túng: “Tiêu Vân, có chuyện gì không?”

Tiêu Vân...

Ồi... Cô buồn nôn quá. Lý Trác Vân không nóng không lạnh nói: “Đổi chăn ga trong phòng giúp tôi.”

“Mới đổi ngày hôm qua mà.”

“Hôm nay lại đổi lần nữa.”

“Ở đây cách ngày mới đổi một lần.”

“Hôm nay lại đổi lần nữa.”

Lệnh Mạn chịu thua: “... Được rồi, chờ lát nữa sẽ lên đổi giúp cậu.”

Nói xong chính sự, Lý Trác Vân xoay người muốn đi.

Đột nhiên Lệnh Mạn ý thức được một vấn đề.

Cậu ta vừa mới nói gì?

sao cô vẫn đàn như vậy??

vẫn??

Đây không giống như đang nói với một người xa lạ đúng không?

Lệnh Mạn lập tức gọi anh lại: “Chờ một chút.”

Lý Trác Vân: “Chuyện gì?”

Lệnh Mạn cẩn thận thăm dò vẻ mặt anh: “... Lý Trác Vân?”

“Ừ.” Đến mí mắt Lý Trác Vân cũng lười nhác lên.

“Cái đó... Cậu biết tôi sao?”

“Chẳng lẽ không?”

Lệnh Mạn mở to hai mắt: “Ý của tôi là... Cậu vẫn còn nhớ tôi hả?”

“Chẳng lẽ không?”

“Năng lực lý giải hay là chỉ số thông minh của cô có vấn đề vậy?”

“Hoá ra cô không biết là tôi nhận ra cô.”

“Cho nên mới nói cô vẫn đàn như vậy.”

Lệnh Mạn không hề biết bây giờ Lý Trác Vân lại nhiều lời thế này.

Tuy nhiên chỉ toàn là những lời nhạo báng.

Mười phút sau, Lệnh Mạn uể oải ôm một đồng chăn ga leo lên lầu hai.

“Này.” Lý Trác Vân đã sớm đứng ở trước cửa, thúc giục cô: “Nhanh tay lên một chút.”

Lệnh Mạn đi vào phòng anh, dùng ánh mắt cầu xin anh giúp đỡ: “Cậu dọn dẹp trước giúp tôi đi, để tôi thay ga trải giường.”

Lý Trác Vân khoanh tay trước ngực, thờ ơ: “Cô là khách hay tôi là khách?”

Được được được, không giúp thì thôi.

Lệnh Mạn ném chăn lên giường, tự lực cánh sinh.

Lý thiếu gia lại bất mãn: “Này, động tác không thể nhẹ nhàng được sao?”

Lệnh Mạn không phản ứng.

Chả liên quan gì, chăn cũng đâu có biết đau.

Toàn bộ quá trình đổi chăn ga, Lý Trác Vân cứ đứng ở bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Này, hôm nay không quét dọn phòng sao? Sao nhiều bụi như vậy?”

“Này, khách sạn của cô nên đổi rèm cửa sổ đi, quê mùa chết mất.”

“Này, có thể nhanh lên một chút không?”

“Xong rồi đây.” Lệnh Mạn tăng nhanh động tác, đã bắt đầu thay đến vỏ gối.

Cái giường đôi chiều ngang một mét tám, chiếc gối còn lại để quá xa cô không với tới được.

Lệnh Mạn cố gắng duỗi tay nhưng vẫn còn cách rất xa, ngay lúc đó cô mất đà ngã nhào xuống giường.

Lý Trác Vân nhíu mày: “Chưa gì đã nóng lòng muốn ngủ giường của tôi như vậy à.”

Mặt Lệnh Mạn nóng lên, giọng nói có chút thay đổi: “Tôi sợ ý!”

Lý Trác Vân nhẹ giọng: “Sao phải phản ứng mạnh như vậy, cũng không phải là chưa từng ngủ qua.”

Phốc....

Cái miệng này của cậu ta, thực sự là không sợ người ta sốc chết à.

Lệnh Mạn quay đầu lại trừng anh: “Cậu nói lại cho rõ, trước kia là cậu ngủ giường của tôi!”

Lý Trác Vân cười, không nói thêm câu nào.

Dường như nụ cười đó rất chân thật khiến cho Lệnh Mạn bối rối.

Như là hoa tươi cài trên nòng súng, càng hiếm có càng thấy kinh diễm.

Lúc này Lệnh Mạn mới ý thức được một điều, đó là Lý Trác Vân đã thực sự... trở thành một chàng trai, là một chàng trai có năng lực.

Thật vất vả mới phục vụ xong Lý thiếu gia, Lệnh Mạn ỉu xiu ôm đống chăn ga vừa thay chuẩn bị rời đi.

“Này.” Lại bị anh gọi trở về.

Lệnh Mạn thăm thở dài một hơi, xoay người lại nói: “Còn có gì phân phó sao?”

Lý Trác Vân nhàn nhạt nói: “Cám ơn.”

Lệnh Mạn mím môi dưới, nói: “Nếu như cậu thực sự muốn cảm ơn tôi, thì đừng có tiếp tục gọi tôi này này suốt như thế, dùng đại từ nhân xưng ở phía trước có được không hả?”

Lý Trác Vân khôi phục lại vẻ mặt ngạo mạn: “Cô muốn tôi gọi cô là gì, chị? Không thể nào.”

“Vậy cậu muốn gọi tôi là gì?” Lệnh Mạn có chút bất đắc dĩ: “Trước mặt bạn cậu mà gọi tôi là ‘Lệnh Mạn’ thì thật quá mất mặt.”

“Không gọi tên cô.”

“Vậy gọi là gì?”

Lý Trác Vân bỉ ổi phun ra chữ: “Dì.”

Mẹ nó.

Ký ức từ xa xưa quay trở lại.

Lệnh Mạn vẫn còn nhớ lần đầu tiên mình bị gọi dì đó là khi mười lăm tuổi.

Lúc ấy cô liền một phát nhìn thấu cái thằng bé trai ai ai cũng thích này, bên trong thực ra chính là một thằng nhóc thiếu đòn.